

откъвамъ назначенното време. Читателятъ лесно може да си представи, че азъ не изгубихъ времето си и отидохъ на сжвѣтътъ, който трѣбаше да има голѣмо влияние на моята сждба. Въ назначенииятъ часъ азъ бѣхъ вече у генералинятъ. Азъ заварихъ у него одного отъ градските чиновници, чини ми са, директорътъ на гюмрюкътъ, който бѣше дебѣличакъ и червендалестъ старецъ въ обшита съ сжрма дрѣха. Той стана и захвана да ма распитва за сждбата на Ивана Кузмича, когото той наричаше кумъ, и чѣсто ми прекжсваше рѣчта съ допълнителни питания и съ нравоучителни забѣлѣжки, които, ако и да не откриваха въ него отъ военно искусство човѣкъ, то баремъ откриваха смѣтливостъ и природенъ умъ. Въ това време са сжбраха и другите викании. Когато сѣднаха сички и когато имъ подадоха по една чаша чай, то генералинятъ изложи твжрде ясно и доволно обширно въ какво са заключава работата. — «Сега, господа, ние сме длжжи да рѣшиме какъ трѣба да дѣйствуваме противъ бунтовниците: настжпателно или отбранително? каза той. — Сѣки отъ тие способности има своя добра и лошава страна. Настжпателното дѣйствие дава по-голѣма надѣжда за по-скорошно изтрѣбление на неприятельтъ; а отбранителното дѣйствие е по-вѣрно и по-безопасно. И така, да захванеме отъ по-младите. Г. прапорщикъ! продължи той, като са обжрна камъ мене. — Заповѣдайте да кажеге миѣнието си.»

Азъ станахъ и изпжрво описахъ съ кратки думи Пугачова и неговата чета, като казахъ утвжрдително, че самозванецътъ не може да устои противъ изученните и вжоржженните войски.

Моего миѣние бѣше приѣто отъ чиновниците съ голѣма неблагосклонность. Тие видѣха въ него излжгвание и джрзость на единъ младъ човѣкъ. Повдигна са